

II.

MET MOND EN HART.

Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met den mond belijdt men ter zaligheid.

ROM. 10 : 10.

Als de Gereformeerde Confessie handelt over de kennis Gods, spreekt zij in haren soberen en schoonen aanhef uit, dat „mond en hart” in heilige harmonie behooren te zijn. Blijkbaar met terugslag op de bekende woorden van Rom. 10 : 10: „Met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid, en met den mond belijdt men ter zaligheid.”

Twee zeer diepe gedachten liggen hierin uitgedrukt. Vooreerst, dat een Christen er niet mede tevreden mag zijn, met het hart te gelooven, zonder meer, maar dat hij ook met den mond moet belijden. Ten andere, dat hij in de belijdenis met den mond uiting heeft te geven aan wat waarlijk leeft in zijn hart.

Het is niet genoeg, als het bij een geloof des harten blijft, het is volstrekt noodzakelijk, dat eene belijdenis met den mond daarbij kome. Wel is waar zijn er te allen tijde lieden geweest, en zij zijn er ook nu nog, die, in de strikken eener *valsche* mystiek verward, dat wil zeggen, zoekend naar geestelijk leven buiten de Heilige Schrift om, meenen, dat het alleen en uitsluitend op een „geloof des harten” aankomt, en dat „belijdenis met den mond” te doen niet alleen onnoodig is, doch slechts strekt tot veruitwendiging van den godsdienst. Doch wij, Gereformeerden, vragen steeds en allereerst naar den eisch van Gods Woord, en dat Woord beslist voor ons ook hier. De Heere Jezus zeide (Matth. 10 : 32): „Een iegelijk, die Mij belijden zal voor